

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 października 2018 r. około godz. 19.00. oskarżony T. B. wychodząc z pracy wspólnie z R. M. i D. Ś. stwierdził iż w jego samochodzie marki V. (...) nr rej. (...) zaparkowanym na poboczu ul. (...) i ul. (...) w L. woj. (...) jest zniszczone lusterko boczne od strony kierowcy . Oskarżony T. B. podejrzewał iż sprawcą zniszczenia tego lusterka mógł być pokrzywdzony A. K. , który prowadzi sklep z częściami samochodowymi przy ul. (...) , a który wcześniej zwracał oskarżonemu T. B. uwagę iż parkuje on samochód na przeciwko jego sklepu i to przeszkadza jego klientom i dostawcą . Oskarżony T. B. podejrzewał również iż to pokrzywdzony A. K. kilka dni wcześniej wykręcił wentyle w kołach jego samochodu marki V. (...) nr rej. (...) , spuszczać z nich powietrze . Oskarżony T. B. mocno zdenerwował się faktem iż zostało zniszczone lusterko w jego samochodzie marki V. (...) nr rej. (...) i podszedł wspólnie z R. M. do bramy posesji przy ul. (...) na której znajduje się sklep prowadzony przez pokrzywdzonego A. K. i zaczął szarpać zamkniętą bramę . Następnie gdy pokrzywdzony A. K. wyszedł ze sklepu , który już o tej porze był zamknięty , oskarżony T. B. zaczął wyzywać pokrzywdzonego A. K. słowami wulgarnymi i oskarżać go o zniszczenie lusterka w jego samochodzie marki V. (...) nr rej. (...) oraz o wykręcenie kilka dni wcześniej wentyli w oponach tego samochodu i spuszczenia powietrza . Pokrzywdzony A. K. zaprzeczył by zniszczył to lusterko i wkręcił te wentyle . Wtedy oskarżony T. B. zaczął grozić pokrzywdzonemu A. K. że wybijie szyby w jego sklepie . A. K. wobec agresywnego zachowania oskarżonego T. B. uznał iż te groźby mogą zostać przez oskarżonego T. B. spełnione . Świadkiem tej sytuacji był R. A. syn właścicielki posesji przy ul. (...) w L. gdzie znajduje się sklep prowadzony przez pokrzywdzonego A. K. .

T. B. ma ukończone 30 lat, kawaler , posiada na utrzymaniu konkubinę i 1 dziecko , pracuje i uzyskuje dochód w kwocie 2000 zł miesięcznie , nie był karany (k. 77) , nie leczy się psychiatrycznie ani odwykowo .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego T. B. (k. 15-16 i k. 81) , zeznań świadków : A. K. (k. 1- 2 i k. 82) i R. A. (k. 8 i k. 82) oraz dokumentów w postaci : danych osobo-poznawczych (k. 28) i karty karnej (k. 77) oraz częściowo zeznań świadka R. M. (k. 41 i k. 83) .

T. B. stanął pod zarzutem , iż w dniu 26 października 2018 r. w L. , woj. (...) groził uszkodzeniem mienia poprzez wybijcie szyb w budynku na szkodę A. K. , przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadniona obawę , że będą spełnione to jest popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k..

Oskarżony T. B. podczas postępowania przygotowawczego i na rozprawie przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 15 i k. 81) i wyjaśnił iż w dniu 26 października 2018 r. gdy wracał ze swoimi kolegami R. M. i D. Ś. do swojego samochodu marki V. (...) nr rej. (...) zaparkowanym na poboczu ul. (...) w L. stwierdził iż boczne lusterko od strony kierowcy zostało zniszczone . Oskarżony T. B. stwierdził iż podejrzewał iż zniszczenia tego lusterka dokonał pokrzywdzony A. Kowalski , który prowadzi w pobliżu miejsca gdzie był zaparkowany ten samochód sklep z częściami samochodowymi , a który wcześniej miał pretensje do oskarżonego że ten parkuje swój samochód w taki sposób iż utrudnia klientom dostęp do jego sklepu . Z dalszych wyjaśnień oskarżonego T. B. wynika iż podejrzewał on pokrzywdzonego A. K. o to że półtora tygodnia wcześniej wykręcił w jego samochodzie marki V. (...) wentyle w oponach. Oskarżony T. B. wskazał iż zdenerwował się faktem zniszczenia lusterka w jego samochodzie i razem z R. M. podszedł do bramy posesji gdzie znajduje się sklep prowadzony przez A. Kowalczyka iż zaczął go wywoływać ze sklepu i szarpać za zamkniętą bramę tej posesji . Gdy pokrzywdzony A. K. wyszedł ze sklepu on powiedział pod jego adresem kilka wulgaryzmów i oskarżył go o zniszczenie lusterka w jego samochodzie V. (...) . Pokrzywdzony A. K. zaprzeczył jednak że to zrobił . Wtedy oskarżony T. B. powiedział do pokrzywdzonego „ jakby się czuł , gdyby rano przyszedł do sklepu i miał wybite szyby w sklepie , tak jak on ma zbite lusterko w samochodzie” . Oskarżony T. B. zaprzeczył by w inny sposób groził pokrzywdzonemu A. K. (k. 15-16 i k. 81)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego T. B. w zakresie w którym opisał na czym polega konflikt między nim a pokrzywdzonym A. K. dotyczący parkowania przez niego samochodu . Na wiarę zasługuje również ta część wyjaśnień oskarżonego T. B. z której wynika iż w dniu 26 października 2018 r. zostało zniszczone lusterko w jego samochodzie marki V. (...) a półtora tygodnia przed tym zdarzeniem ktoś wykręcił wentyle w oponach jego samochodu i podejrzwał o to pokrzywdzonego A. K. . Sąd dał również wiarę w wyjaśnieniom oskarżonego T. B. z których wynika iż podczas zdarzenia z dnia 26 października 2018 r. wyzywał pokrzywdzonego A. K. słowami wulgarnymi , oskarżył go o zniszczenie lusterka w jego samochodzie i mówił o wybiciu szyb w sklepie pokrzywdzonego . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego T. B. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków : A. K. (k. 1- 2 i k. 82) i R. A. (k. 8 i k. 82) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Sąd nie dał wiary pozostałej części wyjaśnień oskarżonego T. B. zwłaszcza odnośnie faktu iż podczas zdarzenia z dnia 26 października 2018 r. nie groził pokrzywdzonemu A. K. zniszczeniem mienia poprzez wybicie szyb w budynku gdzie znajduje się sklep prowadzony przez pokrzywdzonego . Wyjaśnienia oskarżonego T. B. w tym zakresie są niejasne , wewnętrznie sprzeczne i nielogiczne . Przedstawiona przez oskarżonego T. B. wersja wydarzeń stanowi przyjętą przez oskarżonego linię obrony która ma na celu pomniejszenie jego winy, jednak nie znalazła ona potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Na wstępie należy podnieść iż z wyjaśnień oskarżonego T. B. wynika wprost iż podczas zdarzenia z dnia 26 października 2018 r. wyzywał pokrzywdzonego A. K. słowami wulgarnymi , oskarżył go o zniszczenie lusterka w jego samochodzie i mówił o wybiciu szyb w sklepie pokrzywdzonego. Należy wskazać iż w swoich wyjaśnieniach złożonych na rozprawie przed Sądem oskarżony T. B. przyznał iż powiedział do pokrzywdzanego A. K. słowa „ jakby się czuł , gdyby rano przyszedł do sklepu i miał wybite szyby w sklepie , tak jak on ma zbite lusterko w samochodzie”. Biorąc pod uwagę iż oskarżony T. B. podczas tego zdarzenia oskarżał pokrzywdzonego A. K. między innymi o zniszczenie lusterka w jego samochodzie marki V. (...) to pokrzywdzony A. K. mógł uznać te słowa oskarżonego za groźbę wybicia szyb jego sklepie , której wobec agresywnego zachowania oskarżonego T. B. podczas tego zdarzenia mógł się obawiać . Podnieść należy iż z zeznań świadków A. K. (k. 1- 2 i k. 82) i R. A. (k. 8 i k. 82) wynika kategorycznie iż w dniu 26 października 2018 r. oskarżony T. B. groził pokrzywdzonemu A. K. wybiciem szyb w jego sklepie w związku z tym że podejrzewał pokrzywdzonego o zniszczeniem lusterka bocznego w jego samochodzie marki V. (...) nr rej. (...).

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego T. B. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał w całości zeznaniom świadków : A. K. i R. A. jako jasnym dokładnym , spójnym , logicznym i korespondującym z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego .

Z zeznań świadka A. K. – pokrzywdzonego w niniejszej sprawie wynika iż w dniu 26 października 2018 r. około godz. 19.00. gdy jeszcze był w pracy w sklepie przy ul. (...) oskarżony T. B. wraz z drugim mężczyzną podszedł do bramy posesji gdzie znajduje się jego sklep . Oskarżony T. B. zaczął szarpać za zamkniętą bramę posesji gdzie znajduje się jego sklep , wyzywać go słowami wulgarnymi i oskarżał go o zniszczenie lusterka w jego samochodzie marki V. (...) nr rej (...) i wykręcenie kilka tygodni wcześniej wentyli w tym samochodzie . Świadek A. K. stwierdził że on tego nie zrobił wtedy oskarżony T. B. zaczął mu grozić iż wybije szyby w jego sklepie . Świadek A. K. opisał dlaczego obawia się spełnienia tych gróźb oraz na czym polega konflikt między nim a oskarżonym T. B. związany z faktem iż ten parkuje samochód naprzeciwko jego sklepu . Ponadto z zeznań świadka A. K. wynika , kto i w jakiej sytuacji zniszczył w dniu 26 października 2018 r. lusterko w samochodzie marki V. (...) należącym do oskarżonego (k. 1- 2 i k. 82) .

Natomiast z zeznań świadka R. A. - syna właścicielki posesji przy ul. (...) na której pokrzywdzony A. K. prowadzi swój sklep wynika iż gdy w dniu 26 października 2018 r. przebywał w domu gdy około godziny 18.00-20.00 usłyszał odgłos kłótni . Gdy wyszedł z domu zobaczył dwóch mężczyzn, z których jeden zachowywał się spokojnie , a drugi szarpał za zamkniętą bramę wjazdową na jego posesje i wyzywał A. K. , który wyszedł ze swojego sklepu słowami wulgarnymi i groził mu wybiciem szyb w sklepie za to że ten miał zniszczyć lusterko w samochodzie tego mężczyzny. Z dalszych zeznań świadka R. A. wynika w jakich okolicznościach dowiedział się następnego dnia kto zniszczył

lusterko w samochodzie marki V. (...) należącego do oskarżonego T. B. , który był zaparkowany naprzeciwko sklepu pokrzywdzonego A. K. (k. 8 i k. 82).

Fakt, że wymienieni wyżej świadkowie precyzyjnie określają zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń. Zeznania świadków są jasne , dokładne i korespondują z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Natomiast świadek R. M. w swoich zeznaniach wskazał iż na czym polega konflikt pomiędzy oskarżonym T. B. a pokrzywdzonym A. K. odnośnie kwestii parkowania samochodu przez oskarżonego w pobliżu sklepu pokrzywdzonego . Z dalszych zeznań świadka R. M. wynika iż w dniu 26 października 2018 r. gdy wracali z pracy oskarżony T. B. stwierdził iż w jego samochodzie marki V. (...) zostało zniszczone boczne lusterko od strony kierowcy . Jako że oskarżony podejrzewał iż zrobił to pokrzywdzony A. K. poszli pod sklep pokrzywdzonego . Z zeznań świadka R. M. wynika iż podczas tego zdarzenia oskarżony T. B. nie wyzywał pokrzywdzonego A. K. słowami wulgarnymi i w żaden sposób mu nie groził oraz nie mówił nic na temat wybicia szyb w jego sklepie (k. 41 i k. 83).

Jeżeli chodzi o zeznania świadka R. M. to zasługuje na wiarę ta część jego zeznań w której opisał na czym polega konflikt pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym oraz że w dniu 26 października 2018 r. został zniszczone boczne lusterko od strony kierowcy w samochodzie marki V. (...) należącym do oskarżonego o co ten podejrzewał pokrzywdzonego A. K. . W tym zakresie zeznania świadka R. M. są jasne , dokładne , spójne , logiczne i korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadków : A. K. (k. 1- 2 i k. 82) i R. A. (k. 8 i k. 82) oraz z wyjaśnieniami oskarżonego T. B. (k. 15-16 i k. 81) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Nie zasługuje na wiarę natomiast pozostała część zeznań świadka R. M. zwłaszcza odnośnie faktu iż podczas tego zdarzenia w dniu 26 października 2018 r. oskarżony T. B. nie wyzywał pokrzywdzonego A. K. słowami wulgarnymi i w żaden sposób mu nie groził oraz nie mówił nic na temat wybicia szyb w jego sklepie . W tym zakresie zeznania świadka R. M. są niejasne , nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne. Pozostają one również w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego T. B. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Na wstępie należy wskazać iż z wyjaśnień oskarżonego T. B. wynika iż podczas tego zdarzenia wyzywał pokrzywdzonego A. K. słowami wulgarnymi i mówił na temat wybicia szyb w jego sklepie (k. 15-16 i k. 81). Ponadto zeznań świadków A. K. (k. 1- 2 i k. 82) i R. A. (k. 8 i k. 82) wynika kategorycznie iż w dniu 26 października 2018 r. oskarżony T. B. groził pokrzywdzonemu A. K. wybiciem szyb w jego sklepie w związku z tym że podejrzewał pokrzywdzonego o zniszczeniem lusterka bocznego w jego samochodzie marki V. (...) nr rej. (...) .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadka R. M. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 190 § 1 k.k. stanowi iż, karze podlega kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Przedmiotem ochrony w określeniu typu czynu zabronionego z art. 190 § 1 k.k. jest wolność człowieka przed obawą popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej. W przepisie tym chronione jest więc poczucie bezpieczeństwa jednostki. Przesłupstwo określone w art. 190 § 1 k.k. może być popełnione przez każdego, ma

więc charakter powszechny. Zachowanie realizujące znamiona przestępstwa określonego w art. 190 § 1 k.k. polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby jej najbliższej. Groźba jest oddziaływaniem na psychikę drugiej osoby przez przedstawienie zagrożonemu zła, które go spotka ze strony grożącego albo innej osoby, na której zachowanie grożący ma wpływ. Najczęściej zło to ma spotkać zagrożonego w wypadku niepoddania się woli grożącego. Możliwa jest jednak groźba, której celem nie jest podporządkowanie woli zagrożonego woli sprawcy, lecz jedynie wywołanie u sprawcy stanu obawy przed spełnieniem groźby. Treścią groźby musi być zapowiedź popełnienia przestępstwa, a więc czynu bezprawnego i karalnego. Nie jest więc groźbą karalną stwierdzenie, że w obronie swojego prawa użyje się wobec innej osoby wszystkich koniecznych do obrony środków. Groźba może być wyrażona za pomocą wszystkich środków, mogących przekazać do świadomości odbiorcy jej treść. Zapowiedź popełnienia przestępstwa może więc być dokonana ustnie, na piśmie, ale także za pomocą gestu czy też innego zachowania (np. wyjęcia niebezpiecznego narzędzia i pokazania, jaki zostanie zrobiony z niego użytek). Nie jest konieczne, aby grożący miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. Wystarczy, że treść groźby zostaje przekazana zagrożonemu. Jest to bowiem przestępstwo przeciwko wolności, a nie przeciwko dobrom, które narusza przestępstwo będące treścią groźby.

Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw materialnych. Do dokonania tego przestępstwa konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia w zagrożonym uzasadnionej obawy, że groźba będzie spełniona. Groźba musi więc, aby przestępstwo mogło być dokonane, dotrzeć do pokrzywdzonego i wywołać u niego określony stan psychiczny. Skutkiem, który stanowi znamię czynu zabronionego, określonego w art. 190 § 1 k.k., jest zmiana w sferze psychicznej sprawcy, wywołana groźbą. Pokrzywdzony musi więc potraktować groźbę poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne. Nie jest wymagane natomiast obiektywne niebezpieczeństwo realizacji groźby. Subiektywna obawa pokrzywdzonego i jego przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji groźby muszą być uzasadnione, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba grożącego robią wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorem, iż groźba wyrażona została na serio i daje podstawy do uzasadnionej obawy.

Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. wystarczy wykazać, iż groźba subiektywnie (w odbiorze zagrożonego) wywołała obawę spełnienia i zweryfikować to obiektywnie (przez sąd), czy zagrożony istotnie mógł w danych okolicznościach w ten sposób groźbę odebrać (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 4 lipca 2002 r. II AKa 163/2002, KZS 2002, z. 7-8, poz. 44). Dla bytu przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. nie ma znaczenia, czy jego sprawca chce w przyszłości zrealizować groźby, ale czy urzeczywistnia zamiar wywołania obawy (u osób pokrzywdzonych) spełnienia gróźb (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 lutego 2006 r., III KK 262/05, LEX nr 180801). Przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. może być popełnione tylko umyślnie. Sprawca musi chcieć wywołać u drugiej osoby obawę, że on albo osoba będąca pod jego wpływem popełni przestępstwo na szkodę pokrzywdzonego lub osoby mu najbliższej.

W powyższej sprawie niewątpliwym jest iż swoim zachowaniem oskarżony T. B. wypełnił znamiona czynu z art. 190 § 1 k.k.. Oskarżony T. w dniu 26 października 2018 r. w L., woj. (...) przy ul. (...) groził uszkodzeniem mienia poprzez wybicie szyb w budynku gdzie znajduje się sklep prowadzony przez pokrzywdzonego A. K.. Te w/w groźby wzbudziły w pokrzywdzonym A. K. uzasadnioną obawę że zostaną spełnione. Fakt ten wynika z zeznań świadków: A. K. (k. 1-2 i k. 82) i R. A. (k. 8 i k. 82). Niewątpliwym jest że wyżej wskazane groźby były kierowane były personalnie wobec pokrzywdzonego A. K. z którym oskarżony T. B. pozostawał w konflikcie dotyczącym sporu odnośnie parkowania przez oskarżonego jego samochodu oraz wobec faktu iż oskarżony T. B. podejrzewał iż to pokrzywdzony A. K. w dniu 26 października 2018 r. zniszczył lusterko w jego samochodzie marki V. (...) nr rej. (...) zaparkowanym naprzeciwko sklepu pokrzywdzonego. Fakt ten wynika z zeznań świadków: A. K. (k. 1-2 i k. 82) i R. A. (k. 8 i k. 82). Należy wskazać iż subiektywna obawa pokrzywdzonego i jego przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji groźby muszą być uzasadnione, tzn. że zarówno okoliczności, w jakich groźba została wyrażona, jak i osoba grożącego robią wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorem, iż groźba wyrażona została na serio i daje podstawy do uzasadnionej obawy. W powyższej sprawie mając na względzie wyżej wskazane okoliczności ta przesłanka została niewątpliwie spełniona. Pokrzywdzony A. K. wobec agresywnego zachowania oskarżonego T. B. wobec jej osoby w trakcie tego zdarzenia oraz faktu iż oskarżony twierdził iż to pokrzywdzony A. K. tego dnia zniszczył lusterko w

jego samochodzie marki V. (...) nr rej. (...) a wcześniej wykręcił wentyle w kołach jego samochodu , mógł obawiać się wypowiedzianych przez oskarżonego gróźb dotyczących zniszczenia mienia . Tak więc działanie oskarżonego T. B. wypełniło wszystkie znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. . Fakt ten potwierdzają zeznania świadków : A. K. (k. 1- 2 i k. 82) i R. A. (k. 8 i k. 82) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy również wskazać iż w swoich wyjaśnieniach złożonych na rozprawie przed Sądem oskarżony T. B. przyznał iż powiedział do pokrzywdzanego A. K. podczas zdarzenia z 26 października 2018 r. słowa „ jakby się czuł , gdyby rano przyszedł do sklepu i miał wybite szyby w sklepie , tak jak on ma zbite lusterko w samochodzie ” (k. 81). Należy wskazać iż pod uwagę fakt iż oskarżony T. B. podczas tego zdarzenia oskarżał pokrzywdzonego A. K. między innymi o zniszczenie lusterka w jego samochodzie marki V. (...) to pokrzywdzony A. K. mógł uznać te słowa oskarżonego za groźbę wybicia szyb jego sklepie .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego T. B. nie budzą wątpliwości .

W powyższej sprawie Sąd uznał , iż zachodzą przesłanki wskazane w art. 66 § 1 i § 2 k.k. i dlatego warunkowo umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu T. B. na okres próby 1 (jednego) roku zgodnie z treścią art. 67 § 1 k.k. .

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W treści art. 66 § 1 i 2 k.k. wskazane zostały więc trzy przesłanki warunkowego umorzenia postępowania związane z czynem zarzucanym oskarżonemu to jest : społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, wina nie jest znaczna , zagrożenie karą za zarzucane sprawcy przestępstwo nie przekracza 5 lat pozbawienia wolności . W powyższej sprawie czyn który popełnił oskarżony T. B. spełnia wszystkie wyżej wskazane przesłanki. Niewątpliwym jest , iż w tym przypadku społeczna szkodliwość czynu jak i winna sprawcy nie jest znaczna . Należy zauważyć iż oskarżony T. B. pozostawał w konflikcie z pokrzywdzonym dotyczącym sposobu parkowania przez niego samochodu obok sklepu pokrzywdzonego i faktu że oskarżony podejrzewał że to pokrzywdzony zniszczył lusterkowo w jego samochodzie marki V. (...) a wcześniej wykręcił wentyle w kołach jego samochodu . Fakt ten potwierdzają zeznania świadków : A. K. (k. 1- 2 i k. 82) i R. A. (k. 8 i k. 82) i wyjaśnienia oskarżonego T. B. (k. 15-16 i k. 81) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Ponadto należy wskazać iż czyn którego znamiona wypełnił oskarżony T. B. to jest czyn z art. 190 § 1 k.k. jest zagrożony karą nie przekraczającą 5 lata pozbawienia wolności .

W treści art. 66 § 1 i 2 k.k. wskazane zostały więc trzy przesłanki warunkowego umorzenia postępowania związane z czynem zarzucanym oskarżonemu to jest : społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, wina nie jest znaczna , zagrożenie karą za zarzucane sprawcy przestępstwo nie przekracza 5 lat pozbawienia wolności . W powyższej sprawie czyn który popełnił oskarżony T. B. spełnia wszystkie wyżej wskazane przesłanki. Niewątpliwym jest , iż w tym przypadku społeczna szkodliwość czynu jak i winna sprawcy nie jest znaczna . Należy zauważyć iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci częściowo wyjaśnień oskarżonego T. B. (k. 15-16 i k. 81) i zeznań świadków : A. K. (k. 1- 2 i k. 82) i R. A. (k. 8 i k. 82) wynika iż oskarżony T. B. popełnił ten czyn z art. 190 § 1 k.k. . Jednak zachowanie oskarżonego T. B. było związane z konfliktem z pokrzywdzonym A. K. dotyczącym sposobu parkowania przez oskarżonego samochodu obok sklepu pokrzywdzonego i faktu że oskarżony podejrzewał że to pokrzywdzony zniszczył lusterkowo w jego samochodzie marki V. (...) a wcześniej wykręcił wentyle w kołach jego samochodu . Ponadto należy wskazać iż czyn którego znamiona wypełnił T. B. to jest czyn z art. 190 § 1 k.k. jest zagrożony karą nie przekraczającą 5 lata pozbawienia wolności .

Wskazane w art. 66 § 1 k.k. właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Nie mogą one być uwzględniane w ocenie społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy, tj. przemawiać za ich „znacznością” lub „nieznacznością”. Należy zatem przyjąć, że przesłanka ta wchodzi w grę dopiero po ustaleniu, iż społeczna szkodliwość czynu i wina sprawcy nie są znaczne, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie . Pozytywna ocena postawy oskarżonego i

jego dotychczasowego życia ma charakter prognostyczny, prowadząc sąd do przekonania, że mimo warunkowego umorzenia postępowania sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Przesłanka ta nie będzie spełniona, a przeciwnie - zachodzi przeszkoda w orzekaniu o warunkowym umorzeniu postępowania, jeżeli sprawca był już skazany za jakiegokolwiek przestępstwo umyślne i nie nastąpiło zatarcie tego skazania. *Lege non distinguente* nie stanowi przeszkody w orzekaniu o warunkowym umorzeniu wcześniejsze skazanie za występki nieumyślne, a także wcześniejsze orzeczenie wobec sprawcy warunkowego umorzenia postępowania w sprawie o występki popełnione umyślnie. (tak Komentarz do art. 66 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC, 2006, wyd. III.)

W powyższej sprawie dotychczasowy sposób życia oskarżonego T. B. oraz fakt, iż nie był on dotychczas karany (k. 77), wskazuje, że spełnia on również tę przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Pozytywna ocena postawy oskarżonego T. B. oraz jego dotychczasowego życia wskazuje, iż będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Jeżeli chodzi o kolejną przesłankę wskazaną w art. 66 § 1 k.k. - braku wątpliwości co do popełnionego czynu, to taki brak wątpliwości wynika przede wszystkim z postawy sprawcy i złożenia przez niego wiarygodnych wyjaśnień. Formalne przyznanie się do winy nie jest jednak warunkiem *sine qua non* orzekania o warunkowym umorzeniu postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2003 r., I KK 301/03, OSNKW 2004, nr 1, poz. 9). Ustawa bowiem wymaga jedynie, aby zachodził brak wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i okoliczności tego czynu - w aspekcie wskazanych w art. 66 k.k. przesłanek stosowania tej instytucji. W powyższej sprawie oskarżony T. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 15 i k. 81). Należy jednak stwierdzić, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci: częściowo wyjaśnień oskarżonego T. B. (k. 15-16 i k. 81) i zeznań świadków: A. K. (k. 1-2 i k. 82) i R. A. (k. 8 i k. 82) wynika niezbicie, że dopuścił się on zarzucanego mu czynu, który przez Sąd został zakwalifikowany jako czyn z art. 190 § 1 k.k.. Dlatego też okoliczności jego popełnienia nie budzą w powyższej sprawie żadnych wątpliwości.

Sąd kierując się dyrektywą zawartą w art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt. 7 k.k. zasądził od oskarżonego T. B. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięćset) złotych. Sąd uznał, iż ten środek karny będzie stanowił dla oskarżonego T. B. wystarczającą dolegliwość i środek ten spełni wobec oskarżonego funkcję zarówno prewencyjną jak i wychowawczą.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa - Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz radcy prawnego C. J. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nie opłaconej przez oskarżonego T. B. pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu;

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego T. B. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc po uwagę jego dochody.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.